

Gospod Didier Reynders
komisar za pravosodje
Evropska komisija
BRUSELJ

Ljubljana, 14.5.2020

Spoštovani gospod komisar,

v zvezi z nedavnim poročilom o vladavini prava v Sloveniji in spremnem dopisu zunanjega ministra dr. Anžeta Logarja, ki vam je med drugim zapisal, da smo v Sloveniji v zadnjih letih pogrešali glas Evropske unije o stanju pravne države v Sloveniji, vam kot navaden državljani suverene države Slovenije, ki nisem pripadnik nobene politične stranke ali gibanja, ob tem želim predstaviti lastne izkušnje, ki jih na področju pravosodja v Sloveniji (žal) doživlja moja družina in najbrž še marsikdo v Sloveniji.

Za to pismo sem se težko odločil, vendar ker slovenskemu pravosodju (tudi tožilstvu in policiji) preprosto ne zaupam več, mi dovolite, da vam na kratko predstavim svojo zgodbo in zelo žalostne izkušnje, ki jih kljub slovenski ustavi in zakonom še vedno doživlja moja družina.

Moja družina (žena in trije mladoletni otroci) smo morali zaradi nasilništva in odkritih groženj z ubojem (vpričo policistov) 3. septembra leta 2000 zbežati iz lastnega stanovanja v Domžalah (blizu Ljubljane). Sam si niti v sanjah nisem mogel predstavljati, da bo v tako demokratični in pravni državi kot je Slovenija, preteklo dobrih 19 let, ko še vedno živimo brez osnovnih ustavnih pravic in brez lastniškega stanovanja, ki ga imamo samo na papirju. Po tolikih letih in kljub vsem mogočim in nemogočim akcijam, pritožbam, uradnim postopkom pred pristojnimi organi zakonodajne, izvršilne in sodne veje oblasti, ki sem jih v vseh teh letih neuspešno izvajal v Sloveniji, zdaj lahko z gotovostjo zatrdim, da sem drugorazredni državljani te države in brez osnovnih človekovih pravic!

(več kot dovolj dokazov je zbranih na moji spletni strani: <http://primer-sostaric.si/>). O mojih dokazih za drugorazrednega državljanca sem oktobra lani v odprtem pismu drugorazrednega državljanca ([povezava](#)) obvestil vse najvišje predstavnike slovenske oblasti (zakonodajne, izvršilne, sodne veje oblasti), a sem naletel na gluha ušesa vseh, čeprav imam o tem več kot dovolj dokazov, ki so zbrani na moji zelo, zelo obsežni spletni strani (med ostalim je tudi več kot 100 prispevkov iz slovenskih medijev, številni dopisi, ki sem jih v vseh teh letih naslovil na najvišje predstavnike slovenskih oblasti (razdelek Peticije oblastem), predstavljena je tudi zelo obsežna kronologija dogajanja....

Tudi vlada prejšnjega predsednika Marjana Šarca kot tudi številne prejšnje vlade se niso odzvale, čeprav so mi že toliko let kršene osnovne ustavne pravice, zato sem v omenjenem odprtem pismu vse predstavnike političnih strank v slovenskem parlamentu pozval, da iz slovenske ustave črtajo člene o osnovnih človekovih pravicah iz slovenske ustave in da v ustavo vnesejo nov člen, da smo v Sloveniji državljani prvega in drugega razreda. A tudi od njih ni bilo odgovora.

Pismo sem poslal tudi na komisijo za peticije v državnem zboru, kjer se je v tem času zamenjala vlada - od njih (še) nisem prejel končnega odgovora.

Spoštovani gospod komisar, takšno je torej z mojega zornega kota stanje na področju pravosodja v Sloveniji in v slovenski družbi nasploh, kjer so osnovne ustavne pravice v slovenski ustavi namenjene predvsem »piflarjem« v srednjih šolah in na fakultetah, tisti pristojni, ki bi jih morali zagotavljati pa se na to požvižgajo.

Prepričan sem, da primer moje družine ni edini v Sloveniji, zato vas podobno kot naš zunanji minister prosim, da se Evropska komisija nekoliko bolj poglobi in dejansko pogleda tudi, kako pravna država izgleda iz zornega kota državljanov. Prepričan sem, da stanje ni tako »neoporečno« kot vam ga predstavljajo pisci poročila.

Največji problem v Sloveniji je, da v primeru kakršnega koli postopka oziroma pritožbe s strani občana sodišče, tožilstvo, policija sami pripravijo odgovore o postopkih, ki so jih vodili na morebitna vprašanja pristojnih – kdo pa bo v takem primeru priznal, da so bile posamezniku kršene ustavne pravice ali storjena kakšna napaka. To bi morala ugotoviti kakšna neodvisna komisija. Pri nas pa je tako, da »tat« sam napiše poročilo o svojih ropih!

V primeru, da boste poleg zajetnega gradiva na spletni strani potrebovali še kakšna dodatna pojasnila oziroma dokumente, vam jih bom z veseljem posredoval.

V podkrepitev mojih navedb še nekaj neizprosne statistike primera Šoštaric:

Samo v prvih enajstih letih (od 2000 do 2011) je

- domžalska policija zabeležila več kot 50 intervencij,
- na državno tožilstvo v Domžalah je bilo oddanih 20 kazenskih ovadb ki so bile zavržene
- na domžalskem sodišču je odpadlo več kot 50 obravnav...
- zaradi zastaranja je bilo zavrženih mojih 6 zasebnih tožb,
- 3-krat je bila na predlog oz. zahteve »kazenske« sodnice opravljena sodna cenitev mojega stanovanja, saj so me posamezne sodnice večkrat nagovarjale k prodaji stanovanja nasilnežu, namesto, da bi sodile..
- po nalogu sodišča sem moral v tem desetletju naročiti in plačati 8 cenitv mojega premoženje
- 4-krat so bile napovedane pravnomočne sodne izvršbe, od katerih je bila uspešna samo ena
- 2-krat so me domžalske sodnice napotile po izvedensko mnenje k psihiatru...

Ob vsem tem se seveda sprašujem, koliko davkoplačevalskega denarje je bilo v vseh teh letih povsem po nepotrebnem zapravljenega v primeru Šoštaric, koliko sodnic in drugih se je ukvarjalo s tem primerom ter koliko tisoč ur delovnega časa so zapravili v teh 19. letih in koliko tisoč strani papirjev so spisali?. O teh in podobnih vprašanjih se do zdaj pri nas ni želel ukvarjati nihče, čeprav sem predstavnike oblasti že večkrat spraševal a ni bilo odgovora. Upam, da bo morda vsaj vas zanimalo, če boste zares želeli predstaviti dejansko sliko stanja v Sloveniji.

Hvala!

Stanislav Šoštaric